

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea Nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Eu sunt Cel ce sunt. Mă fac cuvânt peste pământ pentru că Eu sunt Cel ce sunt, iar lucrarea Mea este cuvântul, și toate se lucrează în cer și pe pământ la cuvântul Meu, Cuvântul lui Dumnezeu. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acest nume înseamnă Dumnezeu, Unul Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și omul.

O, dacă ar avea omul vreme și minte să-L priceapă pe Dumnezeu, n-ar mai sta atât de acoperită taina lui Dumnezeu, ba și-ar face loc cu omul la vedere, așa cum s-a și petrecut cu Dumnezeu și cu omul sus pe munte în vremea scrierii tablelor legii, când au coborât din cer pe pământ între oameni poruncile lui Dumnezeu ca să fie ele împlinite de oameni pe pământ, și când Moise a dovedit oamenilor că a stat de vorbă cu Dumnezeu și că i-a dat Domnul cuvântul Lui scris, ca să fie împlinit de om cuvântul Său.

Iată, îi trebuie omului vreme și minte ca să-L vadă și să-L priceapă pe Dumnezeu, dar dacă el face altceva cu mintea lui, rămâne pitic de tot și n-are spor ca și cel împlinit întru facerea sa cea de la Dumnezeu măsurată pentru om.

Cobor pe aripi de vânt, cobor în carte cuvânt, iar cartea Mea cea de azi mărturisește pe pământ a doua Mea venire de la Tatăl la om, glasul Fiului lui Dumnezeu, de al cărui umblet tresar cei din morminte și se pregătesc de înviere, precum este scris. Și iată-Mă, în grăire cu Ioan, Botezătorul Meu, sărbătorit între sfinți în ziua aceasta, zi de aducere-aminte a nașterii lui pe pământ între oameni, după cum a fost el proorocit să se ivească și să meargă înaintea Mea și să-Mi facă între oameni cale și adevărire, căci oamenii n-au vreme și minte să-L priceapă pe Domnul, și uită de Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om, uită mereu oamenii pe Dumnezeu, căci și-au ales ale lor.

Stăm în sfat în mijlocul poporului cel de azi al cuvântului Meu și Ne va împărți el grăirea Noastră, o, Botezătorule al Meu, căci el își face vreme pentru Dumnezeu, el este vremea Mea cea de azi, vremea despre care au grăit profeții că va veni, zilele cele de apoi, vremea cuvântului Meu peste pământ. Grăim cu dor, grăim de dor, de dorul de a fi și a sta cu oamenii, de dorul de a Ne face loc cu omul la vedere pe pământ.

Am plecat plângând la Tatăl după ce Mi-am sfârșit lucrarea pentru care am venit pe pământ între oameni acum două mii de ani. Am rămas apoi cu dorul, ca și toți cei din cer care au petrecut pe pământ calea lor cu Dumnezeu. Dorul se face cuvânt, se face lucrare și grăim cu dorul de a Ne face loc cu oamenii, o, bunul Meu ucenic. M-ai mărturisit oamenilor la Iordan, că Mi-ai fost ucenic de la Tatăl dăruit, din duhul proorociei zidit, ca să fii apoi înaintemergătorul Meu spre oameni. Naștere minune a fost nașterea ta și s-a scris despre ea și știi oamenii de ea, dar nu mai trag oamenii la amintirea minunilor lui Dumnezeu în mijlocul lor, ci, din contra, își fac loc de petreceri pentru ei, nu pentru Dumnezeu, căci iubirea de ei înșiși este mare la oameni, iar Nouă Ne este dor și rămânem cu dorul. La Paști și la Crăciun și la toate zilele numite sfinte se distrează lumea toată lumea oamenilor, iar Nouă Ne este dor și rămânem cu dorul. La Paști Eu sunt sărbătoritul și Domnul Cel înviat dintre morți. La Crăciun Eu sunt Creatorul Cel sărbătorit, Cel Care a luat trup de om și nume de om pe pământ, și ar fi să sărbătorească pentru Mine și nu pentru el omul. El însă se bucură lumea și umple lumea și pământul de duh de om și de petreceri străine de Dumnezeu, și n-are omul vreme și minte pentru Dumnezeu, iar Nouă, celor din cer, Ne este dor și rămânem cu dorul.

O, Mi-a fost dor să cobor. Să Mă fac cuvânt în carte și să fiu împărțit Mi-a fost dor. S-au scurs douăzeci de zile de când sunt cu gura uscată, căci n-am mai cuvântat în mijlocul tău, poporul Meu de azi. Pun masă de cuvânt cu Ioan, Botezătorul Meu, și-Mi spun dorul ca să-Mi

fac mângâiere, și-Mi spun dorul ca să-Mi știi durerea, căci Eu când nu cuvintez Mă doare, Mă doare dorul de a grăi. Fiecare om este prin ceea ce are de făcut și face. O, tot așa și Dumnezeu, El este prin ceea ce face, iar Eu, Domnul, am ca lucrare cuvântul, căci fără cuvânt nu este fapta, nu este lucrarea lui.

O, pace Mie și ție, botezătorule al Meu! Masă de cuvânt așternem, iar ceata proorocilor este cea dintâi în ziua aceasta și te sărbătorește ea în mijlocul ei între cei din cer. Amin.

— *O, ce greu, Doamne Mieluț, ce greu își închipuie oamenii cerul și pe cei din cer! Le spun eu lor acum că de la pământ în sus este cerul, nu în altă parte este el, și tot așa sunt și cei din cer, și toți trăiesc în el, în cer. Este trasă însă perdeaua cea de taină între cei din cer și cei de pe pământ, și din această pricină oamenii se despart de Dumnezeu ca și Adam când viețuia în rai sub taina cea dintre Dumnezeu și om. Tainici suntem, Doamne, noi, cei din cer, căci așa ai zidit Tu, Ziditorule a toate. Ai zidit văzutele și nevăzutele, și ai lucrat așa ca să nu le strice pe toate omul cel stricător. Un fruct a luat el din pomul cunoștinței, din care nu trebuia să ia, și iată cât a stricat el prin aceasta și cât a zguduit aceasta în nevăzutele lui Dumnezeu! O, să mai fi putut el umbla și peste cele nevăzute ale facerii Tale cu privirea lui, ar fi stricat și mai mult, dar prin îndărătnicia lui s-au clătinat și cele nevăzute și a atras spre cădere de la locul lor îngerii cei mai apropiați ai Tăi, Doamne, iar Tu ai văzut și ai poruncit spre bine și spre frică și spre luare-aminte peste toți cei din cer, peste toți îngerii Tăi, Doamne, și ai oprit atunci stricăciunea cea de la fapta neascultării omului. O, cât Te-a durut, o, cât ai suferit atunci! A trebuit să cobori Tu Însuși acum două mii de ani, și de atunci lucrezi mult, mult, și plin de durere lucrezi, și iată cât lucrezi de mult acum, cât cuvânt, câtă strigare, câtă rugă, câtă povață și câtă așteptare, Doamne Mieluț! Acum două mii de ani ai trecut printre oameni vreme de treizeci și trei de ani, ai trecut trist. Mergeai din loc în loc, însoțit de ucenicii Tăi, dar erai însoțit de toți cei din cer în toată vremea, de toate puterile cerești, Doamne, și numai Tu ieșeai în față, iar cetele însoțitoare Ție rămâneau în taină, iar Tu plin de durere mergeai văzut de oameni ca să vină ziua să Te lași prins și răstignit pe cruce de mâna omului, precum era scris despre Tine în profeți, și Te durea mereu, și Te doare de atunci și până azi, iar Moise și Ilie sunt însoțitorii Tăi peste tot, și e mare lucrarea lor cea de la Tine, mare, Doamne, și nu știi oamenii, și nici creștinii nu știi de însoțirea lor cu Tine în toată vremea și de câtă lucrare au ei de întocmit înaintea Ta, în calea Ta în toată vremea, Doamne, o, și cât de încăpățânat este Israel, și cel după trup, și cel după duh Israel!*

O, ce mare este acest loc, ce măreț acest meleag, această colină peste care Tu ai așezat slava cuvântului Tău, Doamne, tronul Tău, din care izvorăște cuvântul vieții, precum este scris în Scripturi despre această privesc cerească, și din care numai jumătate se vede, numai partea cea văzută a acestui tainic munte de slavă, numai așternutul slavei Tale, munte de aur ceresc, nu pământesc, și pe ale cărui piscuri tainice locuiesc cei din cer, cei nevăzuți de mărginirea vederii trupești a omului, dar deslușite de Tine toate aceste nevăzute ale Tale. O, cei din cer locuiesc aici cu inima și cu duhul, dar cei ce n-au păstrat scumpătatea acestui munte de taină n-au prețuit, ba au căutat să se simtă mai bine în alte locuri și s-au dus, și au greșit prin aceasta, dar din pricina amefeliei pe care o beau acum nu-i pătrunde pe ei puterea greșelii lor, căci ei și-o micșorează fiindcă și-au pierdut umilința și stau căzuți din această frumusețe cerească pe care o poate omul avea: duhul umilinței, care-l înfrumusețează pe om.

Le spun celor ce se aleg fii ai Tăi și numai ai Tăi pe pământ, le spun lor că a ieși din lume înseamnă mult, înseamnă să nu mai iei înțelepciune de la grămadă, de la oameni, fie ei și cunoscători despre Dumnezeu, căci ceea ce este aici de învățatură este numai Dumnezeu și nu mai este nimic din om sau prin om. O, cine nu este mulțumit numai cu Dumnezeu și numai ca Dumnezeu, unul ca acela caută de la oameni și ia de la oameni și Îl lasă mic pe Domnul Cel plin de cuvânt din cer, și iată, așa poate cădea din acest cer, de pe acest munte ceresc, omul care nu știe să prețuiască ceea ce Domnul îi dă să aibă veșnic.

O, știi și-Ți văd durerea pentru cei ce Te-au crezut și Te-au iubit și Te-au urmat cândva, Doamne al răbdării, Doamne bun. Avem de îndurat durere multă pentru cei ce au părăsit muntele Tău. Privim în urma lor. S-au dus în mijlocul lumii, iar lumea este casa de desfrânare, Doamne. Nu mai poți să Te duci după ei ca după Lot, nu mai poți, și avem de îndurat durere multă, Doamne.

Pe pământ e peste tot numai prăpăd. Duhul lumii a umplut văzduhul de lucrarea lui și e strâmtorare peste tot pentru cei din cer. O, pe cine îl doare de Domnul pe pământ? Mai este cineva să plângă cu Domnul, Care plânge? O, nu mai este. Lumea râde și se veselește și se distrează și are multe plăceri de trăit și toate sunt minciuni, toate, toate. Omul trăiește minciuna vieții lui în vremea trupului lui. Altfel de trai nu mai are omul. Noi am fost în durere cu viața de când ne-am născut cu trupul și până ne-am întors în Tatăl, o, Doamne Mieluț. Dorul omului pentru viață mincinoasă l-a făcut pe el să ne ia viața noastră de pe pământ ca să nu mai stăm în calea omului cel plin de plăceri, iar noi suntem ai durerii pe care nu vrea omul s-o poarte. Stăm sub durere de la om și pentru om, căci noi nu suntem din lumea aceasta, iar lumea oamenilor face numai dureri lui Dumnezeu și celor ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ, și care nici ei nu sunt din lumea aceasta, căci au ales să fie ei ai celor nevăzute ale Tale și nu să fie cu cele ce se văd, atât de trecătoare ele.

Te-am mângâiat, o, Doamne, în ziua mea de sobor între sfinți. Mângâierea mea ai fost și ești numai Tu. Ai plâns cu mine, iar eu am plâns cu Tine, căci eu pentru Tine m-am născut și am fost și sunt. Cu Tine și de Tine am avut și am parte pe veci. O, ce bine e cu Tine și lângă Tine! Ferice celor ce trăiesc pentru Tine și nu pentru ei pe pământ, Doamne! Ferice celor ce plâng cu cei ce plâng, cu cei din cer, care plâng pentru cei de pe pământ! O, cât de multă fericire își pot lucra cei de pe pământ dacă voiesc, fericire care rămâne, și cu care ei pot fi pe veci apoi! O, ce bine îi este celui ce plânge cu Tine și pentru Tine pe pământ, așa cum eu mi-am petrecut viața mea până la capătul ei spre cer, o, Doamne!

O, fii ai oamenilor, și voi, fii ai lui Dumnezeu, priviți la mine și învățați, o, învățați taina tânjirii după Dumnezeu! Viața mea cea după trup este judecătoare pentru tot omul de pe pământ. Nimeni nu poate scăpa de această judecată. O, faceți-vă rost de scăpare, căci plata cea bună sau rea pentru viață este plată veșnică.

O, pune, Doamne, putere de pătrundere în oameni peste tot cuvântul meu de azi în sfatul Tău cu mine, și al meu cu Tine, și trimite Tu această putere cerească în lucru peste oameni, ca să caute ei adevărul vieții și să scape de robia trupului și să nu-și mai aibă de stăpân trupul, căci carnea și sângele nu pot ajunge în cer. O, dă-i, Doamne, omului înțelepciune din cer, căci s-au sfârșit toți oamenii din lipsa înțelepciunii de sus pe pământ! Fă-i pe oameni să afle cuvântul și izvorul Tău de cuvânt și dă-le lor apa aceasta! Așa Te rog eu în ziua mea de sobor între sfinți, Domnul meu Mieluț. Amin.

— O, suntem flămânzi, Noi, cei din cer, Botezătorule al Meu, ucenicul Meu. Eu, Domnul, plâng cu cei ce plâng, plâng cu sfinții Mei. Mi-e dorul flămând și Mi-l mângâie sfinții. Îmi curg lacrimi și-Mi cad pe pământ, căci pământul Îmi este așternut și-Mi înhite lacrima, căci omul Îmi închide ușa și nu poate cu lacrima Mea peste el, dar poate să le dea de plâns celor din cer.

Mă pregătesc să grăiesc poporului cuvântului Meu și să împart cu el lacrima Mea și să-l învăț să plângă pentru Mine și cu Mine, căci scris este: «Plângeți cu cei ce plâng și bucurați-vă cu cei ce se bucură!», căci numai după plâns vine bucuria, numai după ploaie e curat seninul și e mult primenit. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2014